

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 12913/2022
03.11.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић, Иване Рађеновић, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиље АА из села ..., град ..., чији је пуномоћник Иван Ценић, адвокат из ..., против туженог ББ из села ..., град ..., чији је пуномоћник Слободан Коцић, адвокат из ..., ради утврђења и чинидбе, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1450/2022 од 18.05.2022. године, у седници одржаној 03.11.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1450/2022 од 18.05.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1450/2022 од 18.05.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П 8605/21 од 02.02.2022. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље као правног следбеника покојног ВВ и утврђено да је тужени постављањем пластеника заузео део катастарске парцеле бр. ... КО ... власништво тужиље у укупној површини од 424 м², у мерама и границама ближе одређеним у овом делу изреке, а да је остатак парцеле заузео засадима различитих повртарских култура, те је обавезан тужени да са парцеле тужиље изврши уклањање свих пластеника и засада и стање ствари на лицу места врати на начин како је било пре заузимања парцеле. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да накнади тужилји трошкове парничног поступка у износу од 189.300,00 динара са законском затезном каматом од дана доцње до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 1450/2022 од 18.05.2022. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне

примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Посебна ревизија регулисана је чланом 404. Закона о парничном поступку-ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), којим је прописано да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (став 1.). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија (став 2.).

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП, будући да из навода ревизије не произилази да постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, односно правних питања у интересу равноправности грађана, а не постоји ни потреба новог тумачења права. Узимајући у обзир врсту спора и садржину тражене судске заштите, одлука о основаности тужбеног захтева о заузећу и примена материјалног права зависе од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају, а тужени није уз ревизију доставио пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању судова у истоветној чињенично-правној ствари, нити у ревизији указује на другачије одлуке другостепених судова или Врховног суда Србије и Врховног касационог суда, те не постоји потреба за уједначавањем судске праксе.

Сходно наведеном, нису испуњени услови да се у овој парници дозволи одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној, па је Врховни касациони суд одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради утврђења и чинидбе поднета је 17.07.2017. године, а вредност предмета спора у тужби означена је на 9.500,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретној правној ствари ради о имовинско-правном спору у коме се тужбени захтев односи на неновчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Звездана Луговац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић